

PELEGRINATGE INTERDIOCESÀ A MONTSERRAT DE LES HOSPITALITATS DIOCESANES DE LA MARE DE DÉU DE LURDES

Santuari de la Mare de Déu de Montserrat // 13-5-2017

*Memòria de la Mare de Déu de Fàtima-
Centenari de les aparicions de la benaurada Verge Maria a Fàtima*

Com a pelegrins hem pujat a Montserrat per posar-nos als peus de santa Maria, Mare de Déu de Montserrat. Hem pujat per mirar-la i per presentar-li les nostres pregàries, a ella que és Mare de Déu i mare nostra. I, com sempre, experimentem que estem a casa nostra, perquè és la casa de la nostra mare i perquè la comunitat de monjos, amb el seu abat al davant, ens acullen com a veritables germans. Hem de ser agraïts als qui, dia rere dia, manteniu el caliu de la llar de la mare, els qui prepareu cada jorn la taula de la paraula i de l'Eucaristia, en què Crist mateix ens serveix, donant-nos la pau i l'amor que tots necessitem per a seguir caminant.

Hem pujat de diferents llocs del nostre país amb la lluita de cada dia per tirar endavant tots els projectes que tenim tant personalment com familiarment, com a Església i com a poble. Tot ho presentem a la Mare de Déu, mentre preguem que, amb la seva intercessió, tots nosaltres siguem sempre instruments de concòrdia i de pau, enmig de la nostra societat, a fi que la pau cristiana i perpètua regni sempre en el nostre poble. Amb gran nombre hem pujat, en pelegrinatge interdiocesà, membres de les Hospitalitats diocesanes de la Mare de Déu de Lurdes de les diòcesis amb seu a Catalunya, per presentar a la Mare de Déu la nostra realitat d'hospitalaris que volen servir els ancians i malalts, amb l'amor i la tendresa de Maria, salut dels malalts. Les hospitalitats volen ser una gran família, en què tothom se senti estimat i acollit; una família en la qual tothom aportí el millor d'ell mateix; una família en la qual la mare, santa Maria, sigui la mestressa i la mestra; una família en què ressoni sempre la paraula de Maria, tot assenyalant Jesús: *Feu tot el que ell us digui.*

I què és el que ens diu Jesús ara i aquí? En l'evangeli hem escoltat un fragment del diàleg de Jesús amb els seus deixebles en el cenacle, el dijous sant, abans de la seva passió. Era l'hora del comiat, de les paraules fonamentals que han de restar en el cor per sempre. Jesús mostra als seus deixebles la seva realitat fonamental del Fill del Pare etern. Ell convida els seus deixebles i a nosaltres a contemplar el misteri de la divinitat. Ningú mai no podria haver arribat a copsar la realitat íntima de Déu si Jesús, el Fill unigènit de Déu, no ens l'hagués manifestada. Déu és relació íntima d'amor. Déu és amor. Deu és amor sense inici ni sense fi. Déu és amor etern. Déu és amor que no pot deixar mai d'estimar i estima des de sempre. Déu és amor misericordiós. Sí, nosaltres confessem un i únic Déu en la trinitat de persones: el Pare, el Fill i l'Esperit Sant. I aquesta afirmació de la nostra fe no és una qüestió baldera, sense importància. En un món on impera el relativisme, que ningú no ens enganyi dient-nos que Déu té molts noms. Nosaltres creiem en Déu, Pare de nostre Senyor Jesucrist. Sabem que el Fill és el qui ens revela el Pare. En el rostre humà del Fill etern de Déu, fet home per

nosaltres, trobem el rostre de Déu misericordiós i etern. Hem escoltat les paraules de Jesús a l'apòstol Felip: *Felip, qui em veu a mi veu el Pare.*

Germans estimats, la qüestió de Déu per a cada un de nosaltres i per a tots com a cos no és de les més petites, sinó la més important. Cercar el rostre de Déu és el sentit de la vida monàstica i de tota vida autènticament cristiana. Cercant el rostre de Déu es va forjar l'Europa de la qual som hereus. Solament si som capaços de recrear aquesta recerca autèntica de Déu podrem tenir futur. No oblidem que lluny de Déu no hi ha repòs. No caiguem en l'orgull de pensar que l'amor i la veritat provenen de nosaltres i que, sense Déu, sense l'únic i veritable Déu, podrem construir la societat en la pau i la concòrdia. La font inexhaurible de la veritat i de l'amor és Jesús. Sempre m'agrada de pensar que el moment àlgid de la revelació de Déu és Crist crucificat, el signe més pobre de Déu. Però en Crist crucificat Déu ens ho ha dit tot i ens ho ha donat tot. *Felip, qui em veu a mi veu el Pare.* Alguns podrien pensar: ¿on era el Pare quan moria Jesús en la creu? El cor traspasat de Jesús ens va manifestar del tot el Pare. En ser obert el pit i el cor de Jesús hem vist el Pare. Déu és amor infinit. Déu és un aiguaneix d'amor que mai no cessa de rajar. Déu és amor *misericordiós*. Ponç Pilat va mostrar Jesús dient: «*Ecce homo.*» L'evangelista Joan, convidant-nos a mirar el cor traspasat de Jesús, és com si ens digués: «*Ecce Deus, ecce fons vitae.*» Aquesta és la font de la vida: Jesús. No cerquem en cap altra font la veritat i l'amor. Necessitem avui, més que mai, redescobrir Jesús si volem fressar els camins de la veritat i l'amor.

No puc deixar de fer esment que avui, 13 de maig, es compleixen cent anys de les aparicions de la benaurada Verge Maria a Fàtima. I en unió amb el sant pare Francesc, pelegrí a Fàtima, també volem presentar a santa Maria la nostra pregària per la salvació del món. Tots els santuaris marians d'arreu del món són expressió de la maternitat espiritual de Maria envers els cristians i tota la humanitat. Si en els sants reconeixem la seva sol·licitud per nosaltres, en santa Maria, Mare de Déu i Mare de l'Església, no podem pas veure-hi menys. Donada la missió única de Maria com a Mare del Redemptor, es fa entenedora la seva intercessió maternal a favor de la humanitat. De sant Joan Pau II, pelegrí a Montserrat, un any després de l'atemptat que va sofrir el 13 de maig de l'any 1981, són aquestes paraules que resumeixen el significat de les aparicions de la Mare de Déu a Fàtima: «El missatge de Fàtima és una crida a la conversió, advertència a la humanitat per tal que no faci el joc al "drac"... Amb la seva maternal sol·licitud, la Verge Santíssima va venir a Fàtima per demanar als homes que "no ofenguessin més nostre Senyor Jesucrist, que ja està molt ofès". Dolor de mare que l'empeny a parlar, ja que està en joc la sort dels seus fills.»

Som aquí a Montserrat i hem vist, una vegada més, que Maria sempre ens porta a Jesús. Siguem, doncs, més i més fills i deixebles de Maria. Seguim-la i no ens desviarem mai del camí recte! Demanem la seva intercessió i no desesperarem mai! Pensen en ella i no errarem mai! Si ella ens porta, no caurem pas. Si ella ens protegeix, no tindrem mai por! Si ella ens guia, no ens cansarem mai. Si ella ens és propícia, arribarem a la fi del nostre camí amb alegria i pau. Així sigui.